

РЕШЕНИЕ

№ 7916

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 23.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9487** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба Ч. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Република Г., с адрес: [населено място], [улица], офис 9 против Решение № 14104/21.09.2022 г. на Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ при МС/, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен режим.

С жалбата се иска отмяна на решението, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Излагат се доводи, че същото е нищожно, тъй като е издадено в противоречие с влязло в сила Решение № 7412/08.12.2021 г., постановено по административно дело № 10256/2021 г. по описа на АССГ. Твърди се, че не са спазени дадените със съдебното решение указания по тълкуване и прилагане на закона, включително и обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства и по – специално становището на д-р М. Д. /психолог, психотерапевт/ относно хомосексуалната ориентация на чужденеца-молител и кумулативният стрес, причинен му в резултат на претърпяно хомофобско насилие в Г., А.. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба. Иска се от съда да

обяви обжалваното решение за нищожно, а при условията на алтернативност да отмени същото като неправилно и незаконосъобразно. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат П., който поддържа жалбата и моли съда да уважи същата, като прогласи нищожността на обжалвания административен акт, а при условията на алтернативност да отмени същия като неправилен и незаконосъобразен.

Ответникът – Заместник - председател на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрк. Н., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представя справка за актуалната ситуация в Г..

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор М., която излага становище за неоснователност на жалбата и в тази връзка моли съда да отхвърли същата, като потвърди оспорения административен акт.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № 105400-4805 от 12.12.2016 г. на Дирекция „Миграция“, МВР, подадена от жалбоподателя, с която той е поискал международна закрила в Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена в Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Желанието за предоставяне на международна закрила, жалбоподателят е заявил лично пред длъжностните лица на ДАБ при МС с молба вх. № 3750 от 20.12.2016 г. на РПЦ-„О. К.“, [населено място]. На същата дата е регистриран като Ч. А. А., гражданин на Република Г., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], етническа принадлежност – акан, по вероизповедание: християнин, семейно положение – неженен.

С Решение № 16234/05.09.2017 г. на Председател на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен режим. Решението за отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен режим е обжалвано, като с Решение № 7818/18.12.2017 г., постановено по административно дело № 11517/2017 г. по описа на АССГ, жалбата му е отхвърлена като неоснователна и недоказана. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 14826/03.12.2018 г., постановено по административно дело № 2324/2018 г. по описа на Върховен административен съд /ВАС/.

От страна на чужденеца е подадена последваща молба за предоставяне на международна закрила с вх. № КП-1182/13.07.2021 г. по описа на ДАБ при МС, с която са представени нови обстоятелства и доказателства относно бежанската му история. С Решение № 23-ОК/30.07.2021 г., издадено от Интервюиращ орган при ДАБ при МС на молителя е отказано молбата му да бъде допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Прието, че описаните и представени с последващата молба писмени доказателства са били анализирани в предходното административно производство, завършило с Решение № 16234/05.09.2017 г. на

Председател на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на международна закрила. Посочено е, че същите тези доказателства са обсъдени от АССГ и ВАС при обжалването на Решение № 16234/05.09.2017 г. на Председател на ДАБ при МС. Прието е, че не се касае за нови обстоятелства. Относно представеното становище от психолог от Съвет на жените бежанки в Република България, е посочено, че такова становище не е представяно в предходното административно производство по ЗУБ, както и по време на съдебното обжалване на Решение № 16234/05.09.2017 г. на Председател на ДАБ при МС. Интервюиращият орган е приел, че е налице противоречие в бежанската история на молителя, предвид че същият отбелязал изрично в депозираната касационна жалба срещу Решение № 7818/18.12.2017 г., постановено по административно дело № 11517/2017 г. по описа на АССГ, че няма хомосексуална ориентация. За първи път е посочено, че молителят е изложил твърдения за притежавана от него медицинска документация във връзка с осъществени спрямо него побои едва пред психолога, изготвил становището. Интервюиращият орган е обсъдил е представените с последващата молба два броя статии и Справка за Г. относно положението на ЛГБТИ лицата, изготвена от Фондация за достъп до права – ФАР. Прието е, че информацията, съдържаща се в тези документи, не се различава по нищо от информацията в писмените документи, представени в предходното административно производство, приключило с Решение № 16234/05.09.2017 г. на Председател на ДАБ при МС. По отношение на представените с последващата молба три препоръки от български граждани във връзка със социалната интеграция на молителя, интервюиращият орган е приел, че не са относими към производството по ЗУБ. В заключение е прието, че не са налице нови обстоятелства за бежанската история на чужденеца и неговата последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решение № 23-ОК/30.07.2021 г., издадено от Интервюиращ орган при ДАБ при МС е обжалвано по съдебен ред, като с Решение № 7412/08.11.2021 г., постановено по административно дело № 8101/2021 г. по описа на АССГ, административният акт е отменен и административната преписка е върната на Председател на ДАБ при МС за разглеждане на последващата молба на чужденеца при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона. С решението на АССГ е прието, че неправилно административният орган е приел, че представеното становище от психолога и данните в него са в противоречие спрямо твърденията на чужденеца относно личното му положение в предходното производство. Съдът е приел, че от предходното административно производство не се потвърждава твърдението на ответника, че чужденецът е заявил, че не е с различна сексуална ориентация. Прието е, че още в хода на предходното административно производство, молителят е заявил хомосексуалната си ориентация. Прието, че административният орган не се е съобразил с представеното експертно мнение и не го е обсъди като ново обстоятелство, свързано с бежанската история на чужденеца. В заключение, съдът е посочил, че не е обсъдена реалната обстановка в Г. и ситуацията там към датата на подаване на молбата.

В изпълнение на указанията дадени с Решение № 7412/08.11.2021 г., постановено по административно дело № 8101/2021 г. по описа на АССГ, последващата молба на чужденеца е допусната до производство по предоставяне на международна закрила.

С молба рег. № РД-09-2585/21.12.2021 г. по описа на ДАБ при МС, молителят е поискал международна закрила от Република България. На същата дата е регистриран като Ч. А. А., гражданин на Република Г., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], етническа принадлежност – акан, по вероизповедание: християнин, семейно положение – неженен. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на английски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2112210008. С писмо Рег. № М-2551/27.01.2022 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето Ч. А. А., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ /л.90/.

От административната преписка се установява следното: С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП19466/04.02.2022 г. От приложения протокол се установява, че молителят е от племето „Ф.“, но принадлежи към групата „Акант“. Заявява, че не е имал проблеми във връзка с етническата си принадлежност, нито заради религията, която изповядва – християнин-методист. Твърди, че е имал проблеми във връзка със сексуалната си ориентация, предвид че е хомосексуалист. Допълва, че притежава и може да представи диплома за завършено висше образование в университета „К. Кост“, находящ се в централен район в [населено място], там следвал три години и е придобил бакалавърска степен. За родните си заявява, че майка му и дъщеря му живеят в [населено място], а брат му живее в [населено място]. Майката на детето му също живее в [населено място], но с нея не е имал сключен брак. Заявява, че детето му не живее при майката, тъй като тя е омъжена за друг мъж. Относно трудовия си опит заявява, че е учител по социални и морални науки. Като такъв е работил в [населено място] от 2012 г. до 2015 г., но е имал проблеми и поради това е станал управител на ресторант, като е работил и на двете места. Преподавал е през деня, но е имал проблеми с неговите началници, поради това че е хомосексуалист. След като разбрали за ориентацията му, същите възразили да преподава в училището. Това наложило да премести в [населено място]. Там намерил училище, в което да работи, но отново имал проблеми. В [населено място] си намира работа като управител на ресторант. Посочва, че не е прието той сам да си търси работа като учител, обикновено образователните служби намират работа и назначават учители. След като ръководството и неговите колеги разбрали за предходните му проблеми, научавайки за неговото минало, а именно, че е хомосексуалист и преподава на деца, са имали опасения, че ще повлияе на децата. Допълва, че няма как в такъв случай да отиде в образователната служба и да заяви, че си търси работа като учител. Излага опасенията си, че при евентуално преместване в друго училище, отново образователните власти ще установят проблемното му минало. Допълва, че християните и мюсюлманите не приемат хомосексуалистите. Заявява, че непрекъснато бяга, тъй като животът му е заплашен. Допълва, че е бил бит за това през цялото време и за това е решил да напусне държавата си по произход. Разказва, че е бил канен на празненство, на което поради силната музика от партията, излязъл

навън. В същия момент, молителят видял един от неговите приятели-хомосексуалисти, който отишъл при него, подпрял се, за да го изчака, докато молителят приключи своя разговор. В този момент, друг човек ги видял, като им задал въпрос „Какво правите“, при което молителят отговорил – „Що за въпрос е това. В този момент се събрали още хора, които започнали да бият молителя и неговия приятел, тъй като според него са преценили, че те двамата „смятат да правят нещо“. Ч. А. А. докладвал за случая в полицията. Побойниците били много, като той и неговият приятел, посочили един-двама. Твърди, че тези хора са ги обвинили в хомосексуализъм, респективно се опитали да ги спрат. Молителят дал своите показания в полицията, но случаят му не бил разгледан.

През 2012 г. отишъл на погребение, тогава до него дошла жена, опитвайки се да проведе разговор с него. Твърди, че се опитал да я избегне, тъй като не желал да комуникира с нея. Тогава се събрали двама-трима мъже, започнали да го разпитват защо не разговаря с жената. Допълва, че не е имало причина да комуникира с тази жена. Впоследствие разбрал, че именно тези мъже са накарали жената да отиде при него с цел проверка дали е хомосексуалист. В тази връзка твърди, че няма представа, че въпросните мъже са знаели за неговата сексуална ориентация. И тогава бил бит от тези мъже и то жестоко в селото му, пред родителите му. Това било наказанието на селската общност. Категорично заявява, че има хомосексуални наклонности. Твърди, че не е заявил това обстоятелство от страх. В Г. е подавал оплаквания, но е бил обиждан и унижаван. В България идва през 2016 г., като е настанен в СДВНЧ-Б.. Допълва, че в Г. независимо от подаваните оплаквания не е бил защитаван от полицейските власти. След настаняването му в Б., преценил, че ако каже каква е действителната му ориентация, то няма да бъде защитен. Твърди, че не е лъгал адвоката си в предходното производство, а е скрил тази информация, тъй като се чувствал засрамен. Сочи още, че в Г. има проект за изменение на конституцията, и ако той бъде приет, хомосексуалистите ще се считат за престъпници. Проблемите му започнали през 2008 г. и продължили до момента на напускането му от Г.. Многократно върху него е било упражнявано насилие, и е работил със страх. През периода 2010 г. – 2011 г. взел решение, че при възможност ще напусне страната си по произход. От 2008 г. до 2016 г. е бил многократно подложен на физическо насилие, като специално 2010 г. е един от най-критичните му периоди. Разказва, че в неговото село бил известен с прякора „Ф.“, предвид че е роден в четвъртък, но е кръстен на някой, роден в петък. Твърди, че хора от селото са предупреждавали родителите му, той да не се завръща в селото, и са отправяли заплахи. Допълва, че при завръщане в селото му го грози опасност, както и че родителите му в тази ситуация ще го защитят. Заявява, че неговият приятел е бил пребит до смърт и когато полицията дошла не предприела действия. През 2016 г. през периода бил подлаган на физическо насилие. Подал оплакване в полицията, като било прието, че извършения му побой е извършен във връзка с предстоящите избори в страната.

Заявява, че в предходното му проведено интервю не е посочил, че е подавал жалби в полицията, поради вероятно неправилно му зададен въпрос. Предполага, че вероятно е заявил, че не е защитен достатъчно. Допълва, че независимо от подадените от него оплаквания в полицията, властите не са предприемали действия. През 2012 г. той напуска хомосексуалното общество, но упражнявания върху него тормоз бил много

силен. Правил многократни опити да убеди хората, че вече не е хомосексуалист, дори започнал връзка с жена, с която имат дъщеря. Дъщеря му е родена през 2009 г. Предвид упражнявания спрямо него тормоз, се опитвал да убеди обществото, че е с нормална сексуална ориентация. Непосредствено след раждането на дъщеря му през 2009 г., жена му го разочаровала. След 2009 г. бил вече „пълнен хомосексуалист“, и тогава върху него били извършени няколко побоя. Тормозът бил насочен и спрямо неговото семейство. Дори бил насилван с пръчка в ануса, като през цялото време му е задаван въпрос как се чувства, когато прави секс с мъж.

Относно своята ориентация, заявява че през 2004 г. е установил, че е хомосексуалист. Бил в мъжко училище, не е имало момичета. Не е имал представа за сексуалните отношения между мъж и жена. Никога не са го привличали жени. Родителите му се притеснявали за него, тъй като не се е срещал с момичета, като той ги убеждавал, че е хетеросексуален. Допълва, че цял живот е хомосексуалист, но точна година не може да посочи. От 2004 г. са започнали проблемите му, подигравали му се.

Заявява, че в Г. не е бил арестуван, задържан, отвеждан и съден заради това, че е хомосексуалист. Излага предположение, че вероятно е задържан заради посещения на гей парти. Задържането било с цел партитата да бъдат провалени. Дори и при срещи на по-малко хора, задържанията са били с такава цел. Допълва, че това са причините да напусне страната си по произход - поради страх за живота си заради сексуалната си ориентация и поради проект за криминализиране на хомосексуализма. Заявява, че в страната си по произход е имал работа, а в България няма.

В хода на предходно проведеното производство по предоставяне на международна закрила, обективизирано в Протокол с рег. № УП19466/06.03.2017 г., се установява следното: чужденецът е напуснал легално Република Г. с издадена туристическа виза, получена в Н. със срок от един месец. На 18.11.2016 г. от [населено място], Република Г. заминал и пристигнал в И., Турция, след което пристигнал легално на територията на Република България. Твърди, че не правил опити да замине до друга държава след пристигането си, както и че има желанието да се установи да живее на българска територия. Ч. А. А., мотивира молбата си за международна закрила заради лични проблеми. От проведеното интервю е установено, че е живял в градовете К., Т. и Акра, Република Г., има завършено висше образование с педагогически профил, преподавал е една година като начален учител. Шест години е работил като управител на питеен бар в [населено място], Г.. В периода, когато е получавал средното си образование и през следващите години в университета е общувал с общество от хомосексуалисти. През 2012 г. прекратява контактите и връзките си с тази група, но поради обстоятелството, че в Република Г. не се толерира хомосексуализма е имал последващи лични проблеми. Причината да напусне държавата си по произход, обосновава с проблемите, които религиозните общности на християни и мюсюлмани създават на хомосексуалистите в Г.. След напускането на държавата по произход, разбрал от негови приятели, че неговият приятел Е. Амкума е убит в края на месец Ноември 2016 г. от тълпа разярени граждани, при разчистване на сметки между двете водещи политически партии в държавата. Разказва, че в Република Г. е имал жена, с която не е имал сключен брак, като с нея имат дете на осемгодишна възраст, което към момента живее със своята баба по майчина линия в [населено място]. В [населено място], също така живеят неговите близки роднини –

баща му, двете му сестри и брат му, като отбелязва, че те нямат никакви проблеми и живеят нормално. Не може да се върне в Република Г., тъй като според него съществува реалната опасност да пострада от своите съседи – мюсюлмани. Заявява, че не е имал проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност, не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в държавата си по произход. Не е членувал в политически партии или паравоенни организации, като допълва, че е бил обикновен симпатизант на Нова патриотична партия в Република Г.. Разказва, че около четири пъти е бит, дразнен, обиждан на улицата, пред дома си от негови съседи християни и мюсюлмани, които също така са го заплашвали по телефона да престане да посещава събиранията. За тези проблеми, жалбоподателят не е подавал оплакване в полицията и местните власти, защото те не се занимават с такъв тип проблеми на гражданите. Изтъква, че държавната власт също не толерира хомосексуалистите, но поне не създава проблеми като религиозните групи.

От информацията, съдържаща се в двата протокола, в хода на административното производство са установени противоречия. От страна на административния орган е установено, че неколкократно чужденецът е заявил, че му е вменена хомосексуална принадлежност. Прието е, че е налице промяна в бежанската му история, извършена с цел обосноваване на подадената молба за закрила. В подкрепа на този извод, административният орган е обсъдил и представените с последващата молба за закрила доказателства – същите не са кредитирани, поради липса на необходимите знаци – печат на полицията в Г., регистрационен номер за завеждане в полицейския регистър, за да се докаже, че действително молителят е депозирал жалби за осъществен тормоз. Тези документи не са кредитирани и в предходното административно производство, включително и в хода на съдебните производства пред АССГ и ВАС при обжалването на Решение № 16234/05.09.2017 г. на Председател на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен режим. Видно от протокола от проведеното му интервю през 2017 г., е че той изрично е посочил, че не е подавал жалби в полицията относно своите проблеми, тъй като властите не се занимават с такъв вид случаи. В тази връзка административният орган е приел за неоснователно и недоказано твърдението, че не е разбрал правилно зададения му въпрос. Прието е, че е налице и непоследователност в обясненията му относно момента, в който е станал хомосексуалист. Първоначално е заявил, че от 2004 г. е осъзнал своята сексуална ориентация, и след това, за да избегне проблеми и тормоз е имал връзка с жена, от която има дъщеря. От проведеното интервю на 04.02.2022 г. е установено, че молителят е бил разочарован от майката на детето си от 2009 г. и тогава той окончателно осъзнал, че е хомосексуалист. От друга страна в предходното интервю е заявил, че е напуснал хомосексуалните среди през 2012 г. В интервюто през 2017 г. е посочил, че спрямо него е оказвано насилие, бил е бит от негови съседи – християни и мюсюлмани. В жалбата, депозирана от неговия адвокат е заявено, че е бил бит неколкократно през 2010 г. до 2011 г., а в производството по последващата молба за закрила – бил е бит през 2008 г., до напускането на държавата му по произход. Относно разминаванията, чужденецът заявява, че през 2010 г. – 2011 г. е бил периодът, в който е взел решение, че при възможност ще напусне Г., от 2008 г. до 2016 г. е бил периодът, в който спрямо него е упражнявано физическо насилие, а 2010 г. е годината, за която има много ясни спомени какво се е случвало.

Административният орган е приел за неоснователни и недоказани твърденията на молителя, че спрямо него е упражнена дискриминация на работното му място.

Относно представените от молителя дипломи за завършено образование, административният орган е приел, че същите не доказват наличие на дискриминация по отношение на чужденеца на работното му място, а придобит от него образователен ценз и правото му да работи като преподавател. Прието е още, че твърденията му са противоречиви и непоследователни, налице са значителни противоречия в бежанската му история и дори и да се приеме, че е с хомосексуална ориентация, то същият не е имал проблеми с това, не е бил арестуван или съден, преследван от официалните власти от каквото и да е естество.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на председателя на ДАБ при МС, Справка вх. № МД-235/08.04.2022 г. и Справка вх. № МД -477/02.08.2022 г. относно актуалната обстановка в Г.. От представените справки е установено, че неправителствената организация F. H., изготвяща ежегодните комплексни оценки за свободата на гражданите по света, дава за 2022 г. на Република Г. следните оценки за спазване: на политически права – 35, на гражданските свободи – 45, статус на страната – свободна. Скалата на оценяване на политическите права и гражданските свободи е от 1 до 40 и от 1 до 60, като 40 и 60 са най-високите оценки. Статусът на страната се определя на база относителната математическа зависимост между тях, като общият аритметичен резултат на Г. – 80 точки, дава на страната статус „свободна“. Под форма на държавно управление Г. е конституционна демокрация със силна президентска власт и еднокамарен парламент с 275 депутата. Международните и местни наблюдатели оценяват президентските и парламентарните избори, проведени през м. Декември 2020 г., като мирни и прозрачни, всеобхватни и надеждни, а гражданските власти поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност. Властите предприемат някои стъпки за справяне с корупцията и злоупотребите, извършвани от длъжностните лица, независимо дали остава проблем. Конституцията предвижда свобода на вътрешно придвижване, пътувания в чужбина, емиграция и репатрирането и властите като цяло спазват тези права. Прието е, че от информацията в справката следва извод, че Г. не се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт и че положението в страната е повече от благоприятно. Прието е, че в Г. има структурно изградени и действащи правови и демократични институции, като не се наблюдава прекомерно и дори липсва безогледно насилие. Конституцията и законодателството на страната дават широки свободи на гражданите, а нарастващият икономически просперитет позиционира Г. като регионална сила в З. А.. Прието е, че в Г. представителите на ЛГБТКИ се сблъскват с някои видове дискриминация и бидейки наясно с тези проблеми, чуждият гражданин е изградил своята бежанска история базирайки я на проблемите на ЛГБТКИ общността в страната му на произход.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Г. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Липсата на основания за предоставяне на закрила е прието, че се потвърждават и от съдебните решения на АССГ и ВАС по предходното административно производство, в които е направен категоричен извод, че е недоказано молителят е с хомосексуална ориентация. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани

твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюта също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Г. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

В обжалваното решение са обсъдени подробно приложените справки за актуалната обстановка в Г., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № C-465/2007 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Заместник-председател на ДАБ при МС. В тази връзка е представена Заповед № 03-15/03.05.2022 г. на Председател на ДАБ при МС, с която на основание чл. 52 от ЗУБ, същият е делегирал на Д. К., Заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗУБ, с изключение на правомощията да отнема международна и временна закрила /л.18/. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Настоящият съдебен състав счита за неоснователни релевираните доводи за нищожност на оспорения административен акт. Доколкото липсва легално

определение за нищожен административен акт, критериите за това са изведени както в правната теория, така и в съдебната практика.

Принципно, основанията за нищожност са тези по [чл. 146, т. 1](#) и [т. 2 от АПК](#), а тези по [т. 3 – т. 4](#) от същата норма, в общата хипотеза обосновават незаконосъобразност на индивидуалния административен акт. Като критерии за нищожност в правната литература се посочва липсата на компетентност на органа, издал оспорения акт, неспазване на установената форма на акта, нарушения на материалния закон - акт, който е издаден без каквото и да е правно основание, или акт лишен от нормативна основа, основан на друг нищожен административен акт, или съдържащ предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност по правило, като само ако преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, посоченият порок води до нищожност.

Съдебната практика, в преобладаващата си част, възприема част от изложените от доктрината критерии - липса на компетентност и липса на форма като основания за прогласяване на нищожността на оспорения акт. В много редки случаи се приема, че съществени нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело на практика до липса на волеизявление. По правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание.

В конкретния случай, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Заместник – председател на ДАБ при МС, съгласно Заповед № 03-15/03.05.2022 г. на Председател на ДАБ при МС, с която на основание чл. 52 от ЗУБ, същият е делегирал на Д. К., Заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗУБ, с изключение на правомощията да отнема международна и временна закрила /л.18/. Към момента на издаването на заповедта за делегиране на правомощия, М. Т. е била назначена като Председател на ДАБ при МС, след решение на МС от 23.03.2022 г.

В същото време, налице е и законова възможност за делегиране на правомощия, тъй като съгласно чл. 52 от ЗУБ, председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по [чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6](#) и във връзка с дейностите по [чл. 53, т. 12](#), с изключение на правомощието да отнема международна и временна закрила, на Заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган и съобразно предоставените му правомощия.

По второто основание за нищожност - липса на форма, съдът намира че актът е издаден в предвидената за това писмена форма, поради което и не се констатира

порок. По правило съдебната практика и теория не приема липсата на мотиви като основание за нищожност. Неспазване изискването на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) за мотивираност на административните актове е възприето като основание за незаконосъобразност, но не може да повлияе върху валидността на административния акт. В случая обаче са изложени подробни мотиви, обусловили издаване на оспореното решение, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожността на това основание.

На следващо място, посочи се по-горе, доктрината, а и част от съдебната практика приема, че за да бъде възприет за нищожен поради „пълната материална незаконосъобразност“ един административен акт, той следва да е издаден без каквото и да е правно основание, или акт лишен от нормативна основа, основан на друг нищожен административен акт, или съдържащ предписание, което е престъпление или не може да бъде изпълнено. В конкретния случай, в административния акт са посочени конкретните правни основания, на които се базира оспореното решение, като законовите разпоредби категорично сочат за възможността за прекратяване на предоставения вече статут на бежанец.

Противно на възраженията, релевирани в жалбата, административният орган е обсъдил всички доказателства в съвкупност. Безспорно от административната преписка се установява, че въпросното становище от психолог е обсъдено от интервюиращия орган с Решение № 23-ОК/30.07.2021 г. Такова становище не е представено нито в хода на предходното административно производство, нито в хода на двете съдебни производства. Същото независимо от това е обсъдено и прието, че не представлява ново обстоятелство, свързано с бежанската история на молителя. Вярно е, че с отмяната по съдебен ред на Решение № 23-ОК/30.07.2021 г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС са дадени задължителни указания при разглеждане на последващата молба за предоставяне на закрила, но противно да доводите на жалбоподателя, настоящият съдебен състав намира, че същите са изпълнени.

Следователно не е налице основание обжалваното решение на Заместник-председател на ДАБ при МС да бъде прогласено за нищожно.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Ч. А. А., не доказва по категоричен начин принадлежността си към хомосексуална група нито в предходното административно производство, нито в производството по последващата му молба за предоставяне на международна закрила. Безспорно се установиха редица противоречия в бежанската му история, от една страна в предходното административно производство молителя сам потвърждава, че е излязъл от тези среди, че не е с хомосексуална ориентация, а впоследствие твърди, че е с такава. Налице са съществени разминавания в изложените от него твърдения в тази насока.

Съгласно Решение от 07.11.2013 г. по съединени дела C-199/12-C-201/12 на СЕС, чл. 10 параграф 1, буква „г“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да бъде установено, че тези лица следва да се разглеждат като съставляваща отделна социална група. В процесния случай по информацията от страна на жалбоподателя, в държавата му произход, властите са в процес на приемане закон, който да криминализира хомосексуализма, обстоятелство, заявено от него и в предходното административно производство - наказателното законодателство на Република Г. предвижда налагане на наказание за противоестествено плътско сношение, осъществено по взаимно съгласие. Наказанието, предвидено за това деяние е затвор до четири години. Съгласно цитираното по-горе Решение на СЕС, наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия и което действително се прилага в приелата подобно законодателство страна по произход, трябва да се счита за несъразмерно или дискриминационно наказание, поради което същото представлява акт на насилие. При преценката на искане за получаване статут на бежанец, компетентните органи нямат основание да очакват, че за да избегне опасността от преследване, търсецният убежище трябва да прикрива своята хомосексуалност в своята страна по произход или да се въздържа от изразяване на своята сексуална ориентация. В случая от направените в хода на проведеното интервю по последващата молба изявления на чужденеца, не се установява спрямо него, да е било образувано наказателно преследване от страна на националните власти за извършено престъпление – хомосексуална деяние. Напротив, безспорно се установява, че Ч. А. е бил арестуван, но няма спомен кога, но не и заради това, че е хомосексуалист. Изявленията му, дадени в интервюто на 04.02.2022 г. са в пълно противоречие с тези дадени в предходното административно производство, където същият е изложил твърдения, че е с нормална сексуална ориентация, същият сам удостоверява, че е имал близък приятел с такава ориентация, който не е бил негов интимен партньор.

От друга страна само по себе си обстоятелството, че хомосексуалността или извършването на хомосексуални действия е наказуемо в дадена държава, не води, обаче до извода, че съответното хомосексуално лице от тази държава следва да се разглежда като бежанец. Търсецният закрила бежанец трябва да докаже /по възможност чрез документи/, че той лично има основателна причина да се опасява от преследване. В тази връзка не се доказва, жалбоподателят да е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При проведеното интервю в предходното административно производство, чужденецът е изложил твърдения за получавани заплахи и обиди, които са осъществявани по телефона, а в хода на интервюто, проведено на 04.02.2022 г., излага твърдения, че заплахите спрямо него са съобщавани на родителите му.

Относно представените документи с последващата молба, следва да се има предвид, че те са представени в хода на първоначалното административно производство, обсъдени са в Решение № 7818/18.12.2017 г., постановено по административно дело № 11517/2017 г. по описа на АССГ, оставено в сила с

Решение № 14826/03.12.2018 г., постановено по административно дело № 2324/2018 г. по описа на ВАС. Видно от мотивите на съдебните решения, тези доказателства са обсъдени. Прието е, че така представените жалби до полицейските власти в Г. не може да бъде направен извод, обосноваващ наличието на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Установено е, че от същите се касае за конфликти, които не могат да бъдат преценени като такива по чл. 8 от ЗУБ. Включително и представените в хода на касационното производство пред ВАС – молба с вх. № КП-3076/19.12.2016 г. по описа на ДАБ при МС, Служебна бележка от 31.07.2017 г. по описа на Дирекция „Миграция“, МВР, Трудов договор с „Феърплей Кънстракшънс“ ЕООД и препоръка за работата на молителя от дружеството-работодател не са кредитирани от съда, тъй като същите не съставляват нови писмени доказателства, тъй като не съдържат информация за нови обстоятелства от съществено значение за делото, личното положение на молителя или такива, свързани с държавата му по произход.

Относно представеното становище от психолог, съдът не кредитира същото, тъй като то не съдържа нови обстоятелства за бежанската история на чужденеца. Видно от съдържанието на същото, са преповторени изявленията му, дадени в хода на проведеното интервю на 04.02.2022 г. Психологът не разполага с възможността да определя кое лице в коя уязвима група попада. В противоречие със заключението е, че молителят се страхува от хора, предвид че е работил. Буди съмнение и въпросът защо още в хода на предходното административно производство, чужденецът не е посетил психолог, а е сторил това няколко години след това. Съгласно становището, чужденецът разполага със съдебно-медицински документи, удостоверяващи поражения от физическото насилие проявено спрямо него, но такива не са представени нито в хода на предходното административно производство, нито в хода на последващото, завършило с настоящия обжалван административен акт. Липсват доказателства и за назначено лечение.

По отношение на представените статии и справка за Република Г., изготвени от Фондация за достъп до права – ФАР, следва да се има предвид, че същите не удостоверяват наличието на законовите предпоставки за получаване статут на бежанец или хуманитарен статут. Отделно от това информацията, съдържаща се в същите, не показва някакво съществено изменение на положението на ЛГБТИ лицата в Г. от това, което е установено в хода на предходното административно производство, а именно информацията, съдържаща се в Справка вх. № МД-235/08.04.2022 г. и Справка вх. № МД -477/02.08.2022 г. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „*мигрант*“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за *бежанец*, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. От друга страна, липсват данни, молителят да е имал проблеми със съседите си, заради общуването си с групата на хомосексуалистите или да е имал проблем с официалните власти заради това. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо Ч. А. А. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл.9 от ЗУБ, *такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.* В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "**посегателство**" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "*тежки и лични заплахи срещу живота или личността*" на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи. Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, Съдът съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение справка за актуалната ситуация в Република Г. /л.205-211/. По данните от тази справка политическата обстановка в Г. е стабилна и спокойна, като гражданските власти поддържат ефективен контрол над силите за сигурност. Правителството предприема някои стъпки за справяне с корупцията и нарушенията на човешките права от длъжностни лица, независимо дали са извършени от силите за сигурност или от

други лица в рамките на правителството. Няма данни за политически затворници или задържани. Конституцията забранява действията по произволна или незаконна намеса в личния живот, семейството, дома или кореспонденцията и няма доклади правителството да не е спазвало тези забрани. Правителството не ограничава или прекъсва достъпа до интернет, нито е цензурирало онлайн съдържание и няма доклади да е наблюдавало частни онлайн комуникации без подходящото законово разрешение. Основният закон предвижда свобода на вътрешно движение, пътуване в чужбина, емиграция и репатриране и правителството като цяло зачита тези права. Правителството си сътрудничи със Службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците /ВКБООН/ и други хуманитарни служби за предоставяне на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се такива или търсещи убежище, както и други засегнати лица. Неправителствената организация F. house, изготвяща ежегодни комплексни оценки за свободата на гражданите в страните по света, дава за 2022 г. на Република Г. следните оценки за спазване: на политическите права – 35, на гражданските свободи – 45, статус на страната – свободна /скалата на оценяване на политическите права и граждански свободи е от 1 до 40 и от 1 до 60 съответно, като 40 и 60 са най-високите оценки, статусът на страната се определя на база относителна математическа зависимост между тях, като общият аритметичен резултата на Г. – 80 точки, дава на страната статус „свободна“/. Относно положението на хомосексуалистите в Г. се посочва, че съществуват съобщения за полицейско насилие срещу ЛГБТКИ + други лица /лесбийки, гей, бисексуални, трансджендър, куйър, интерсексуални и др./. Твърди се, че същите са обект на полицейски тормоз и опити за изнудване. Има съобщения, че полицията не желае да разследва твърдения за нападение или насилие срещу ЛГБТКИ + други лица. Стигмата, сплашването и негативното отношение на някои полицаи към тези лица са фактори жертвите да не докладват за случаи на насилие, което не се разследва. Побоищата и публичното унижение на ЛГБТКИ + други лица са често срещани. Регистрира се увеличение на анти - ЛГБТКИ + изявленията от страна на политически, религиозни и обществени лидери, както и медийно отразяване на тези изявления. Законът криминализира акта на „противоестествено плътско познание“, което се определя като „полово сношение с лице по неестествен начин или с животно“. Престъплението обхваща само участващи в еднополови връзки с мъже и такива в хетеросексуални връзки. Няма съобщения за възрастни, преследвани или осъдени за доброволен сексуален контакт с лице от същия пол. Законът не забранява изрично дискриминацията, основана на сексуална ориентация и полова идентичност. ЛГБТКИ + хората са изправени пред известна дискриминация в областите на образованието и заетостта. Активистите, работещи за насърчаване на човешките права на ЛГБТКИ + лицата, отбелязват известни трудности при ангажирането на длъжностни лица по проблемите на ЛГБТКИ + лицата, поради социална и политическа чувствителност. Медийното отразяване на хомосексуалността и свързаните с нея теми е често в негативен аспект. Съгласно справката, в страната съществуват няколко организации, които защитават правата на ЛГБТКИ + лицата. LGBT + R. G. е една от най-големите. Създадена е на 13.07.2018 г., първоначално като блог за кибер активизъм – платформа, която използва социалните медии, за да дава осведоменост относно проблемите на ЛГБТКИ + в Г. и по света. Понастоящем работи по максимизиране на капацитета за инициране на движение в интерес на тези лица, живеещи в Г.. Сред приоритетите на организацията е да се даде възможност на тази общност в Г. да предизвика промяна. Създадени са група/страница във Facebook, акаунт в Instagram, акаунт в Twitter и канал в платформата YouTube. Има създадена група в приложението на WhatsApp. Това сочи, че спрямо оспорвания не е налице заплахата, породена от ситуация на

безогледно насилие в светлината на чл. 9, ал. 3 от ЗУБ.

Съдът споделя възраженията на жалбоподателя, че част от установените несъответствия биха могли да се дължат на некоректен превод. Счита обаче за недоказано в хода на административното, а и на съдебното проиоводство, че преследването на лицата с нестандартна сексуална ориентация в Г. е от такъв мащаб, че да обоснове предоставяне на бежански статут или хуманитарен такъв. Действително, в представения от жалбоподателя доклад за правата на ЛГБТ хората в Г. съдържа данни, че хомосексуалните контакти там се преследват от наказателния закон. Сочат се и такива за отделни случаи на упражнено насилие спрямо лица с такава ориентация. Предвид обаче населението на страната – над 30 млн.души, съдът намира, че тези случаи не са от такъв порядък, че да се определят за безогледни и масови.

В оспореното решение са изложени мотиви за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, които са в съответствие с приложимия материален закон и се споделят и от настоящата съдебна инстанция. Обосновано и законосъобразно е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липсата на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ч. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Република Г., с адрес: [населено място], [улица], офис 9 против Решение № 14104/21.09.2022 г. на Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен режим

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: